

[Poul Schlüter.]

få luget ud, når vi nu kommer i gang med den udvalgsbehandling, som i dette tilfælde er særdeles påkrævet.

Bernhard Baunsgaard: Jeg skal som tidligere ikke komme ind på de satser, som er foreslået, så interessant det end kunne være. Det er naturligvis de satser, der efter finansministerens ønske skulle være gældende, og derfor har de interesse. Men det håber jeg vi kan komme til at drøfte i udvalget. Jeg mener også, jeg påpegede før, at der er skavanker i det, som i hvert fald ikke kan være tilsvigtede.

Måtte jeg derimod takke finansministeren for den indstilling, han gav udtryk for heroppe i anledning af mine bemærkninger. Jeg opfattede det som en opfordring til, at vi, når det gælder arveloven, i høj grad skulle se på den arbejdende virksomhed i samfundet — sådan tror jeg finansministeren udtrykte sig. Han sagde, at det ville være interessant at få denne diskussion rejst. Jeg er helt enig med ham, og jeg håber på, at vi får den rejst i udvalget. Igen har vi at gøre med et forslag, hvor det ikke kan være afgørende, om vi bliver færdige en måned før eller senere, hvis vi virkelig kan nå til at tilpasse hele vort arvesystem til vor egen tid og ikke skal nøjes med at køre videre på systemet fra 1908. Det er immervæk mindst to menneskealdre, siden vi skrev 1908.

Jeg takker også for tilslutningen til at drøfte, om det ikke var en god idé at lade arveafgiften stå i virksomhederne som driftskapital. Det kan jo være helt afgørende for, om vi kan bevare den nuværende sammensætning i erhvervslivet, så vi ikke får den også af finansministeren uønskede koncentration i vores erhvervsliv.

Derimod er jeg ikke særlig glad for, at finansministeren mente, at det ikke var på sin plads at komme ind på at drøfte varige samlivs stilling, når det gælder arv. Da finansministeren selv siger, at han har arbejdet med problemet siden 1967, og at han selv har bebrejdet den forrige regering, at den ikke tog det med, da den rettede i arveafgiftsloven, så synes jeg ikke, det er en rimelig stilling nu at tage, at det vil man ikke tage med denne gang. Jeg ville dog tro, at vi kunne nå langt ved at stille krav til dette samliv om, at det skulle have været 5

eller 10 år, før der kunne blive tale om, at man kunne sidestilles med ægtefæller, f. eks. hvis to søstre har boet sammen i en årrække, som finansministeren selv var inde på. Jeg håber, at vi kan komme så langt i udvalgsarbejdet, at vi også tager sådanne forhold med. Når vi så ikke det endelige og helt holdbare resultat, må vi trøste os med, at vi kommer et skridt ad vejen, og det er også værd at tage med.

Finansministeren (Grünbaum): Jeg tager mest ordet, fordi hr. Poul Schlüter efter min mening kom med et forkert eksempel. Jeg er enig i, at der er nogle problemer for ægtefællerne. Men nu skal man jo heller ikke gøre det værre, end det er. Der blev sagt, at hvis husets nettoværdi var 400.000 kr., skulle den efterladte ægtefælle af med 55.000 kr. Nu er forholdet vel det, går jeg ud fra, at det er et fællesbo, sådan at halvdelen af huset er den efterladte ægtefælles, altså drejer det sig om 200.000 kr. Derfor var eksemplet ikke rigtigt. Det var ikke 55.000 kr., men 15.000, så det er altså ikke så voldsomt, som man gerne har villet give det udseende af i pressen. Det er netop et godt eksempel på de problemer, der opstår. Men selvfølgelig kan det være vanskeligt ved et dødsfald pludselig at skulle af med disse penge. Der er jo den forskel, at en efterlevende ægtefælle med børn kan hendside i uskiftet bo, medens man ikke kan det i det barnløse ægteskab. Der kan godt være et problem dér.

Men der er en række andre problemer, jeg har selv nævnt nogle af dem, og det er ikke min opfattelse, at det er noget, vi skal skyde fra os, vil jeg gerne sige til hr. Bernhard Baunsgaard. Jeg er stærkt interesseret i, at vi finder løsninger på de punkter, hvor der er urimeligheder. Spørgsmålet er bare, om det skal gøres nu. Jeg kunne fristes til at sige netop til hr. Bernhard Baunsgaard: hvorfor gjorde I det ikke, da I selv havde regeringen? Så vidt jeg husker, var der en meget stor debat her i folketinget om faste samlivsforhold og meget andet i forbindelse med revisionen af arveloven sidste gang. Men det endte med, også så vidt jeg husker — og jeg tror nok, jeg husker rigtigt — at de radikale her fra talerstolen rent ud erkendte, at problemerne var meget større, end man havde regnet med. Derfor var man enig